

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1248. Usque Ad Annum 1276

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1765

VD18 90118243

§.2. Plena noxarum venia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66255)

quingenta spatium Orientis Patriarchæ in suis ad septimum concilium generale epistolis pariter Imperatores Græcos agoscunt Dominos suos, & Principes Musulmannos vocant tyrannos execrabiles. Denique Christiani Hispaniæ medio seculo nono eis necdum assueverant, ut cernitur in S. Eulogio Cordubensi. Fateor, *Eulog. memor.* me non videre hic amplius primum Christianismi spiritum, nec illam perfectam submissionem erga Imperatores ethnicos per tria vexationum secula. Sed facta *Vita Basil. u. 61. Anast. p. 14. Ditar. p. 96.* sunt certa nimium: & Christiani Principes Musulmannos bello captos non ut simplices hostes tractabant: experti sunt ii, quos Imperator Basilius Macedo jugulari iussit; & illi, quos morti addixere summi Pontifices Leo IV, Joannes VII, ac Benedictus VIII.

§. II.

Plena noxarum venia.

Bellum sacrum haud solus Papa Urbanus, sed Concilium Claromontanum statuit coëuntibus toto ex Occidente Episcopis supra ducentos collectum, cui tam persuasum fuit Deum id velle, ut hoc in militarem pugnam ineuntium clamorem abierit. Grandis machina provehendæ rei & adigendis ad motum populis idonea erat plena noxarum poenarumque

condonatio tunc primum facta. Omni quidem tempore Ecclesia Episcoporum arbitrio reliquerat aliquam poenae canonicae partem remittendam pro poenitentis fervore coeterisque adjunctis: sed haec tenus inauditum erat, fontem ob opus unicum expediri omnibus poenis temporalibus, quas divinae deberet justitiae. Concilio numerofo, & cui Papa per se ipsum praesideret, plane opus erat ad auctoritatem tali usitatae poenitentiae mutationi dandam: & validae hujus rationes haberi sine dubio credebantur. Amplius duobus seculis Episcopi reos poenis canonicis difficillime subjiciebant: immo pro noxarum numero multiplicatae dependi haud poterant: ideo inventa erat earum commutatio, ut integri anni paucis diebus redimi possent. A longo autem tempore inter commutationes poenarum adhiberi solebant peregrinationes Romam, Compostellam, Hierosolyman: & militia sacra belli pericula adjungebat. Hoc igitur poenitentiae genus privata cujusque poenitentis jejunia, preces ac eleemosynas exaequare, ac Ecclesiae utilius, nec Deo minus gratum esse videbatur.

Noxarum venia stipendii locum tenebat apud milites sacros: nec video in primis itineribus pecuniae collectam ad sustentandas has copias exactam fuisse.

Prima

3. *Dis. S. 3.*
hist. lib. 60.
S. 52.

Prima erat decima Saladinia ob tertiam expeditionem sacram. Sed quia culparum condonatio non alebat corpora, cruce signati vel suis sumptibus, vel ditium virorum beneficiis victuri credebantur. Tantaque in tam longum iter impensa pro magna poenitentiae parte haberi debebat. Hilariter tamen etiam his conditionibus accepta est illa indulgentia.

Nobiles, quorum plerique multorum se criminum, & inter alia expilatorum pauperum Ecclesiarumque reos se agnoscebant, se reputabant felices, quod tota poenitentia sua in solito suo artis militaris exercitio confisteret, haberentque spem obtinendae martyrii gloriae, si occumberent. Antea poenitentiae pars fuerat non gerere arma nec equum conscendere: tunc utrumque non licitum modo sed etiam imperatum erat; ita ut neutiquam vitae genus, sed sola hujus causa mutaretur. Ordo Nobilium secum rapiebat plebem, ex qua plerique erant mancipia operibus rusticis addicta, suisque Dominis prorsus obnoxia: & plurima eos sequi hoc in itinere malebant sine dubio, quam colendis domi artibus & agris occupata manere. Ita collecti sunt immensi exercitus illi, quos in historia vides. Quisquis salutem suam certam volebat reddere, sola in terram sanctam peregrinatione opus habere sibi videbatur.

Hist. lib. 64.

§. 11. 45. 46.

Can. 24.

Homines profanos sequebantur Clerici, sed alio fine; scilicet ut illis doctrinam, solatia, sacramenta præberent; non ut ipsi redimerent poenas suas. Nam secundum regulas veras poenæ canonicæ non erant statutæ pro Clericis. Si quando deliquerant, ex canone Apostolorum fatis erat eos exauthorare, & in statum laicorum redigere, non adjecta poena alia, ne dupliciter castigarentur. Fortasse tamen seculo undecimo id non tam stricte observabatur, & Clerici, quos inter nimium multi erant fontes, æque ac laici per hoc iter suas expiare noxas cupiebant. Illud certum est, quod sibi licitum putaverint gestare arma, & in hoc bello, cæterisque omnibus contra ethnicos adhibere. Vidisti Episcopos Hungariæ armatos occurrisse Tartaris, hoc regnum an. 1241 vastantibus. Seculi quinti Præfules non sic agebant: Papa S. Leo, & S. Lupus Episcopus Trecensis Attilam non nisi precibus & rationibus suis cohibere: & qui barbarorum sævitiam suavibus verbis coercere non poterant, necari se patiebantur, ut S. Nicæsius Remensis, & S. Privatus Gavalданus; quorum agendi rationem Ecclesia sic probabat, ut eos Martyribus annumeraret.

*Hist. lib. 81.
§. 48.*

*Hist. lib. 28.
§. 39. lib. 27.
§. 49.*

*Martyr. 14.
Dec. 21. Aug.*

Ipsi monachi & Abbates sacram inire militiam, etsi hæc pietas eos plusquam cæteros a vitæ gradu divinitus ipsis alligato,

gnato, qui erat secessus & solitudo, removeret. Memoravi suo loco, S. Gregorium Nyssenum solitario Cappadociæ homini se consulenti iter Hierosolymam versus omnino dissuasisse, tametsi de simplici tantum peregrinatione ageretur. Legisti, quomodo S. Bernardus Arnulpho Abbati Morimundano indutam sacræ militiæ crucem exprobraverit; & qua constantia ipse renuerit secundam expeditionem facerem ducere: & tamen illi, quæ tempore Innocentii III. facta est, aliquos ejusdem Cisterciensium Ordinis Abbates interfuisse comperimus. Deerant officiis, quæ ipsa instituti sui natura ab eis postulabat: eorum cœnobia non melius regerantur: & in reditu suo nec ipsi, nec monachi eos secuti majoris disciplinæ spiritum referebant. Idem secundum proportionem de Episcopis eorumque Clero dixerim.

*Greg. de
Eunt. Hier.
Hist. lib. 17.
§. 47.
S. Bern. ep. 7
Ep. 256.*

*Hist. lib. 69.
§. 14.*

Villehard.

§. III.

Errata in executione sacræ militiæ.

Cum collecti exercitus ad primam expeditionem sacram procederent, executio haud respondit Papæ Urbani & Concilii Claromontani intentionibus. Modica disciplina in majore copiarum parte, minor in illis erat, quæ voluntariis ex militibus